

приватних записах, були зібрані та зведені до одного списку. Саме цей текст визнається єдиним істинним словом Аллаха [1, с. 47].

Положення "Корану" мають казуїстичний характер і являють собою тлумачення пророка Мухаммеда щодо окремих конкретних випадків. Це – свідчення низької юридичної техніки правотворця і впливу на право соціо-нормативних регуляторів первіснообщинного ладу. Багато установлень мають невизначений характер і можуть набувати різного змісту залежно від того, що в них конкретно вкладається.[3, с. 229]

Отже Коран являється головним джерелом мусульманського права одним з 4 коренів Коран – перше і головне джерело мусульманського права, але при цьому ніхто з мусульманських юристів не сприймає Коран ні як книгу права, ні як кодекс мусульманського права. Він містить норми і розпорядження юридичного характеру, які переважно є загальними і не мають імперативного характеру, що надає величезні можливості для правової ініціативи у певних релігійних рамках.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Войтович Х.М. Поняття «шаріат» та «фікх» та їх співвідношення у мусульманському праві / Х.М. Войтович // Науковий вісник ЛДУВС. – 2010. – № 3. – С. 43–47.
2. Мусульманське сімейне право: релігієзнавчо – правовий контекст: монографія / В.І.Лубський, Т.Г.Горбаченко, М.В.Лубська. – Одеса: «ІНТЕРПРІНТ», 2010. – 412 с.
3. Мусульманське право : сутність, джерела, структура : монографія / М. Лубська. – К. : Академвидав, 2009. – 256 с

І.М. Коваль
доцент кафедри ТФП, к.ю.н.
О. О. Куліков-Глуговський
студент групи ПВ-37

ЗНАЧЕННЯ ПОРІВНЯЛЬНОГО ПРАВОЗНАВСТВА

На питання про виникнення порівняльного правознавства існує два основних варіанти відповіді. Суть першого полягає в тому, що порівняльне правознавство по суті з'являється разом з правом. І з'являється воно як метод дослідження порівняльних даних різних правових систем які використовуються античними і середньовічними юристами і філософами з метою вирішення конкретних проблем.

Прихильники другого варіанта відносять час народження порівняльного правознавства до другої половини XIX століття в перебігу якого з'являються відповідні його школи. Міжнародний факультет порівняльного права, проводяться міжнародні сесії компаративістів та ін.

Вважаємо що раціональне зерно є і в першому і в другому варіанті. Погоджуючись з першим підходом, можна помітити, що витoki порівняльного правознавства, дійсно, знаходяться в глибокій старовині, коли дослідники використовували його як метод пізнання іноземного права для поліпшення права власної країни, для запозичення всього найкращого. Але можна погодитися і з другим варіантом, так як порівняльне правознавство як наука та навчальна дисципліна з'являється в другій половині XIX століття. [1].

Незважаючи на різницю думок щодо порівняльного правознавства, суперечок і дискусій про його статус, нині наукові діячі приходять до спільної думки, що дослідження в цій галузі мають важливу роль для розвитку юридичної науки.

Світовий досвід свідчить про національну своєрідність і неповторність національного права різних держав. Кожна національна правова система є продуктом історичного розвитку конкретної країни і відображає особливості її історії, економіки, політичної системи, культурні та місцеві традиції, кліматичні та природні умови, стереотипи масової свідомості населення, національний менталітет народу. Все це в багатьох випадках створює серйозні перешкоди для імплементації норм і інститутів права однієї країни в правову систему іншої країни. Тому при вивченні і використанні зарубіжного юридичного досвіду необхідно повною мірою враховувати соціально-економічні,

політичні та духовно-культурні аспекти, можливості і межі запозичення іноземних норм, правових інститутів [2 С. 419].

Сьогоднішньому юристу і особливо юристу початку ХХІ ст. потрібно знати не тільки основи іноземного законодавства (в тих чи інших галузях), а й володіти методологією і методами порівняльно-правового аналізу. Вміле зіставлення норм і інститутів національного, іноземного та міжнародного права дозволить бути в курсі подій і з правових розвитку, правильно орієнтуватися в величезних нормативно-правових масивах і користуватися ними за допомогою сучасної комп'ютерної технології і мереж, зіставляти різні варіанти правових рішень і вибирати найкращий варіант з урахуванням зарубіжного досвіду [3].

Порівняльне право має потужний додатковим потенціалом інших правових наук. Неоціненну роль виконують галузеві юридичні науки. Їх емпірична база надає допомогу у формуванні галузей порівняльно-правовий науки-порівняльного конституційного права, порівняльного кримінального, адміністративного, цивільного права та т. Д. У свою чергу, порівняльне право дає можливість юристу більш широко подивитися на галузі своєї спеціалізації. Наприклад, відома категорія «правовідносини» досліджується дуже активно представниками галузевої юридичної науки. Разом з тим не всі фахівці в області теорії цивільних правовідносин володіють знаннями про особливості суб'єктного складу німецького, французького права, а також прецедентного права Великобританії і США. Аналіз цих компонентів дозволяє по-іншому поглянути на процес формування загальної доктринальної картини розуміння суб'єктів правовідносин як інтегрованої категорії, властивої всім правовим системам. Частка національних особливостей в категорії правовідносин поки що велика. Але це не означає, що вона не буде інтегруватися, стаючи категорією, дійсно уніфікованої під впливом застосування компаративної доктрини подібності та відмінності макрооб'єктів правового світу. І це стосується багатьох загально категорій [4].

У висновку хочу затвердити, що порівняльне правознавство є потужним засобом правового освоєння. Врахування порівняльного правознавства можливо тільки в самих різних областях.

Крім того, юридична компаративістика, як дисципліна, бажана в вищих навчальних закладах, на практиці доводить, що дисципліна повинна бути корисною для всіх правознавців, так і на більш детальному рівні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Рассказов Л. П. Научный журнал КубГАУ. Генезис сравнительного правоведения и его формирования как науки и учебной дисциплины – 18 с.
2. Саидов А.Х. Сравнительное правоведение и законотворчество: Открытая лекция. К., 2007. – Серия научно-методических изданий “Академия сравнительного правоведения”. – Вып. 2. – 32 с.
3. Карданова А. К. О роли сравнительного правоведения в современной правовой жизни России – 23 с.
4. Егоров А. В. Сравнительное право как современный социальный феномен – 77 с.

І. М. Коваль

доцент кафедри ТІФП

Інституту права, психології та інноваційної освіти
Національного університету «Львівська Політехніка»

к.ю.н.

Наталія Пиль

студентка ІІПО

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІСЛАМСЬКОЇ ПРАВОВОЇ СІМ'Ї

Іслам є релігією, яка має значний потенціал для свого поширення. Адже протягом ХХ – початку ХХІ ст. іслам впливав і впливає на духовні, політичні, економічні, міжнародні й культурні процеси, в тому числі й правові. Ісламський світ стає важливим політичним й економічним фактором для сучасної цивілізації [1, с. 3]. Проте у науковій юридичній літературі досі немає визнаної всіма компаративістами єдиної дефініції ісламського права.